

OMPULSE

Ahoj, kamarádi!

Tak už začalo léto, sice zatím poněkud chladnější než v předešlých letech, ale na tábor budeme mít určitě hezké počasí – na „Komárce“ snad ani nemůže být ošklivo...

Toto číslo je v tomto školním roce už poslední – takže si ho pečlivě pročtěte, ať víte, komu můžete na táboře popřát k narozeninám nebo že Káča s Tomášem budou manželé.

Hezké prázdniny Vám přeje

-mak-

KALENDARIUM

- 10.6. – Honza Kučera – 12 let
- 19.6. – Jakub Smolík – 9 let
- 3.7. – Líza Urbanová – 24 let
- 8.7. – David Španěl – 13 let
- 9.7. – Valentina Seidlová a Antonie Nová – obě 8 let
- 12.7. – Jakub Markytán – 14 let
- 17.7. – Veronika Hoppová – 9 let
- 19.7. – Kateřina Blažková – 14 let
- 25.7. – Adam Španěl – 8 let
- 26.7. – Marie Riedelbauchová – 17 let
- 29.7. – Jan Šafránek – 15 let
- 31.7. – Lenka Seidlová – 17 let
- 31.8. – Patricie Borovičková – 15 let

Všem ze srdce blahopřejeme.

-end-

Den dětí

1.6. se slaví Den dětí, neděje se tak však od nepaměti, což by ses nad nohlo zdát přihlížíte-li samozřejmosti, s kterou se mnohé děti účastní různých her, soutěží či jiných zábavných programů, pro ně připravovaných na nejrozličnějších místech. Den dětí se tedy neslaví někdy od úsvitu dějin, nýbrž od roku 1950 (což, pravda, není až takový rozdíl).

-míš-

Svatba

Jak jste se mohli dočíst už v prvním čísle OMPUSE, Káča Koronhályová a Tomáš Pulkrábek budou mít svatbu. Své magické „ANO“ si řeknou v sobotu 26. června v kostele sv. Jana Nepomuckého na pražské Brusnici. Na táboře už tedy budou svoji. Za celou redakci jim upřímně gratuluji a přeji mnoho štěstí, radosti a pěkně prožitých společných dní.

-mak-

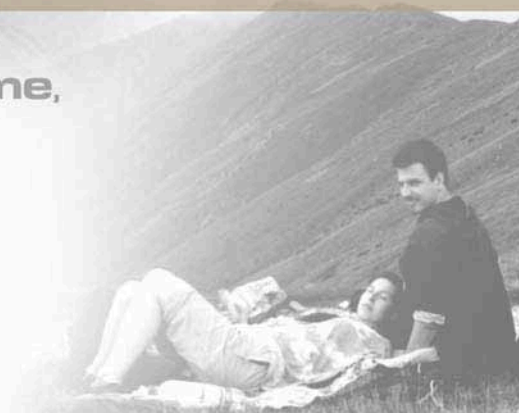
Kateřina Koronhályová
Štěpánská 16
110 00 Praha 1

Tomáš Pulkrábek
Nezamyslova 16
120 00 Praha 2

S radostí Vám oznamujeme,

že si 26. června 2004 v 11.00 hodin v kostele
sv. Jana Nepomuckého na Brusnici udělíme

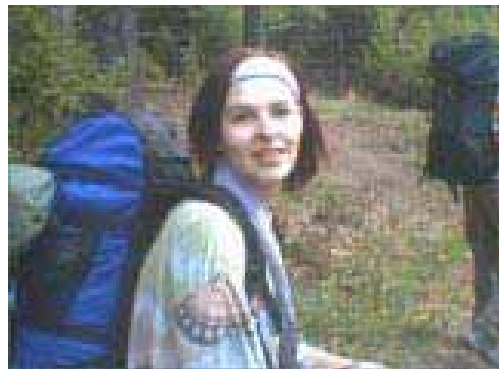
svátost manželství!

Put'ák

Bylo to velký a moc a nejvíc a úplně hafo krásně.

Sraz byl na Hlavním nádraží v 16:50. Po dostavení se nového kamaráda jsme byli kompletní. Jmenoval se Roman a přišel k nám, aby se s námi seznámil, jelikož pojedje i na tábor. Hned na to jsme

seděli ve vlaku a už jsme se nudili. Ondřej si koupil bagetu, což se ukázalo jako velice nemoudré, protože z ní vzápětí zbyl jen obal. Cestou jsme se všemožně bavili, popřípadě někteří obětaví jedinci obstarávali povyražení těm ostatním. Po jednom přestupu jsme strategicky opustili vlak o jednu

zastávku dříve, abychom vzápětí mohli zasadit smrtelnou ránu nepříteli a zároveň si protáhnout nohy, protože není nic horšího, než riskovat natažení svalu hned na začátku výpravy. A tak jsme šli a šli a šli a šli, až jsme našli telefon značky NOKIA. „Dobrý den..... tak čekáme u té a té budky“. Chvíli ticho a už tu byl otec postižené osoby: „Já ho zflákám, to jsem nevěděl, že existují ještě poctiví lidé!“ – (tím

*Nalezli
jsme
mobil*

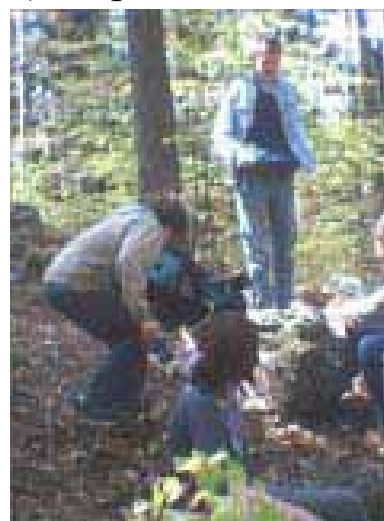

Roman

myslel zjevně nás). S pocitem hrdosti jsme tedy vyrazili dále. Cestou jsme už jen dočerpali vodu a všemožně rozebírali vše od politiky až po čistotu záchodků ve vlaku, přičemž jsme si mysleli, jak nám to úžasně pálí. HLE – ani jsem se nevzpamatoval a už vedoucí grupy velel: „Tady se usadíme a ráno zase potáhneme dál“. Potom jsme rozložili ležení a „skoro hned“ jsme šli spát.

myslel zjevně nás). S pocitem hrdosti

jsme tedy vyrazili dále. Cestou jsme už jen dočerpali vodu a všemožně rozebírali vše od politiky až po

Ráno bylo strašné. Vůbec se nám nechtělo pryč. No ale po krátkém přemáhání jsme se zvedli a vyrazili dále. Cesta ubíhala velice

pomalu, proto si každý hledal zábavu, jak mohl. Káča se chvíli ostatním rozplývala nad tím, jak vůbec neumí vyprávět příběhy a když už nás to rozplývání přešlo, tak šel každý po svých dál. No a najednou jsme všichni seděli na vysokém kopci a odpočívali. Pak

jsme pro změnu vyrazili na další pochod a každý dělal, co mohl.

Jo, cesta byla dlouhá. A ještě delší pro Davida, jelikož měl malé pohorky. To se potom blbě chodí, věřte

*Strastiplná
cesta k
seníku*

mi! Tak jsme se chvíli placatili a uviděli jsme občerstvení. Jen tak jsme kolem neprošli, to si nemyslete!!! Hezky jsme si tam hačnuli a začali obědovat. A potom si většina lidí šla něco koupit, hmmmmm tam to ale vonělo klobáskami. Také tam byli „zajímaví lidé“, ale o těch radši jindy.

Pak jsme se zvedli a pokračovali dál. Ťapali jsme statečně,

přičemž jsme cestou zjišťovali třeba to, že celé Brdy jsou stejné. Chata - hádali jsme: „Roubenka“ nebo snad „Červenka“? Ani jedna z nich. Smůla! Tuhle chatu jsme ještě neznali.

Usedli jsme do jejího stínu a vnímali volání divočiny.

Tu nádheru přerušil až Ondřej, který vzal Davida kratší cestou do seníku, ke kterému jsme celou cestu směřovali. My jsme se však museli také zvednout, protože by nám Káča jinak utekla (a to jsme nechtěli).

Cestou jsme to vzali přes jeden veliký kopec, abychom zjistili, že se musíme vrátit na cestu, kterou jsme opustili. To vše za deště. No,

já vážně myslel, že mě klepne. Tak jsme se plahočili dál a šli jsme vážně dost pomalu. Až

j jsme dorazili k místu, kde jsme se

Lucinka sbírala chrastí

Společně jsme se pak vydali, tentokrát už přímo, k seníku. Při tom, jak jsme šlapali, jsme si toho hodně sdělili. Jenom chudák

Lucinka. Obětovala se a cestou brala chrastí na podpal + hezké kamínky (bylo toho věru dost). Když jsme dorazili, opekli jsme buřty, pokecali a hup do spacáků.

Ráno jsme nevěděli, co s jídlem, tak jsme ho prostě většinu snědli! Že jsme potom ale byli plní! Uklidili jsme a vyrazili na nádraží. Cestou se oddělili David, Káča, Tomáš a Lucinka, protože tam měli schované

auto. My zbylí (já, Myška, Ondřej Plch, Koumáci, Roman, Julián) jsme došli na zastávku, odkud nám jel autobus. Cesta do Prahy, ač s několika přestupy, byla jinak klidná. Nikdo nezvracel, neproklínal, uvnitř nepršelo (venku taky ne), a autobusy také kupodivu

věděly, kudy mají jet. Prostě krásný výlet.

-řep-

Pro toto číslo jsem se rozhodla vybrat jména těch, kteří vlastně dávají časopis dohromady, aby vůbec vyšel a měl přitažlivou podobu. Samozřejmě sem patří šéfredaktor Martin Koumák, grafik Ondřej Koumák a původce obrázků a fotek Matěj Čadil. Jak asi většina z Vás ví, Ondřej a Martin mají příjmení Liškovi a Koumáci je jenom vžitá přezdívka, kterou jim přiřkl kdosi kdysi dávno na táboře na Čerínku (1995).

Martin

Jméno latinského původu, které vzniklo z latinského Martinus, což je přídavné jméno ke jménu Mars (římský bůh války). Znamená Martův – martovský – zasvěcený bohu Martovi, *bojovný* přeneseně bojovný. Svátek připadá na 11.11. V evropských jazycích má toto jméno většinou totožný tvar, výjimkou je ale např. dánský Morton nebo polský Marcin.

11.11. - Martin

Martin patří k francouzským národním světcům a je uznávaným „apoštolem Galie“.

Narodil se roku 316 v římské vojenské stanici Sabaria v provincii Panonia, kde jeho otec sloužil jako důstojník legie (římská Sabaria je nyníším maďarským městem Szombathely v Podunají - blízko rakouské hranice). Na otcovo přání se Martin stal také legionářem, později důstojníkem jízdního pluku v Galii (Francii). Od ostatních Římanů, chovajících se k místnímu obyvatelstvu většinou pánovitě a zpupně, se lišil mírností a laskavostí, a to i k otrokům. Martin bývá častým námětem obrazů, vídáme ho na nich jako římského důstojníka na koni, rozsekávajícího širokým legionářským mečem svůj plášť, k němuž od země vztahuje ruce takřka nahý žebrák. Tato příhoda se prý skutečně stala – v zimě a za krutého mrazu. Martin se v čele jízdy blížil k Amiensu, u cesty nedaleko městské brány uviděl polonahého žebráka, bezmála již zmrzlého, kterému nikdo nevěnoval ani pohled. Martin s sebou neměl nic, čím by mu mohl okamžitě pomoci. Rozetnul tedy svůj silný vojenský plášť, široký tak, že jeho poloviny stačily pro oba. Vojáci se tomu smáli a dávali pak v táboře k lepšímu historku o velitelově podivínství. Martin ale později vypravoval, že se mu té noci zdál zvláštní sen, který rozhodl o jeho dalším životě. Viděl trpícího Krista, zahaleného do půlky svého pláště. Zakrátko vystoupil z legií a odešel k biskupovi Hilariovi do Poitiers, kde studoval ve známé biskupské škole. Později založili společně

nedaleko města klášterní osadu, v níž Martin prožil řadu let. V roce 371 byl zvolen biskupem v Toursu na řece Loire (v literatuře proto bývá často uváděn jako Martin z Toursu). Byl prý stále stejně mírný a pokorný a ujímal se všech trpících. V Toursu vládl velmi přísně římský velitel Avitián. Jednou přivedly legie do města zástup zajatců, všichni měli být ráno popraveni. Martin se o tom dozvěděl v noci a hned pospíchal k Avitiánovi. Našel dům zavřený, lehl si proto před něj na schody. Ráno velitel otevřel dveře a křikl nakvašeně: „Jdi domů! Nemusíš ani nic říkat, vím, proč tu ležíš. Dám jim všem milost.“ Mírný Martin prý nade vše nesnášel sváry, hádky, rozepře a snad proto je uměl dobře rovnat a smiřovat rozvaděné strany. Ještě ve vysokém věku byl zván na různá místa jako rozhodčí sporů; při jedné z těchto cest se rozstonal a zemřel. Psal se rok 397. Svými žáky a přáteli byl velice oplakáván, jak píše jeden z nich, jeho životopisec Sulpicius Severus, který dodává: „Z úst žádného člověka jsem neslyšel tolik moudrosti a řeč tak ryzí jako od biskupa Martina. Z jeho očí zářila dobrota a nadpozemská radost...“

13.4. – Martin

Martin I., papež v letech 649-655, prožil bouřlivý život křesťanského bojovníka (a raně středověkého politika), prožil si ohrožení, úklady a vyhnanství.

V minulém čísle už bylo uvedeno, že Ondřej znamená mužný, statný, odvážný a jméno je řeckého původu. Svátek má 30.11. a je připomínkou Ježíšova apoštola sv. Ondřeje.

Liška

Liška je samozřejmě název zvířete, které je velmi mazané a zrzavé.

Lidé tato příjmení dostávali podle podoby s liškou - jako např. špičaté uši, protáhlý nos, zrzavá barva vlasů, nebo podle bydliště - kdy byla liška v názvu místa a ojediněle i podle domovních znamení.

Koumák

Přirozeně označuje chytrého člověka, který přemýšlí a dokonce i většinou přijde na to, co chce. Nebere jenom fakta, ale rozhoduje se sám, všechno si nejdřív rozmyslí... prostě je inteligentní, a když získá tuhle přezdívku, rozhodně to ukazuje na to, že ví víc než jeho okolí.

Matěj

Variantou je Matyáš. Jméno je hebrejského původu (Mattithjáh = Bůh daroval) a znamená dar Boží. Stejný význam má i Božidar a Teodor a ze stejného základu pochází i Matouš - k tvarovému rozlišení obou jmen *dar Boží* došlo už v řečtině (Matthías a Matthaios) a z Řecka se k nám jména také dostala. Matěj (Matyáš) je z řeckého Matthías. Svátek se slaví 24.2. Poměrně známá je i forma Matys. Ruský tvar Matfij nebo Matvej je už podobný méně.

Kolem svátku svatého Matěje bylo odjakživa plno pranostik, protože otevíral jaro. Slavnou bývala pražská matějská pouť, po dlouhé roky konaná skutečně u sv. Matěje, kostela nad údolím Šárky (původně raně středověkého a postaveného prý na pohanském božišti). Ve 20. století se pouť přesunula nejdřív na prostranství u Vítězného náměstí v Dejvicích a potom do Stromovky.

24.2. – Matěj

Matěj = Matthias se stal apoštolem vlastně díky náhodě. Po zradě Jidáše Iškariotského a po popravě na Golgotě zbylo apoštolů pouze jedenáct, pro doplnění dvanáctky se proto losovalo ve skupině dalších učedníků a vylosován byl Matěj. Působil a učil na různých místech v Malé Asii a nakonec v severní Africe. O jeho smrti nejsou přesné zprávy, sv. Jeroným píše, že zemřel až v Etiopii. Podle jiných se ale vrátil do Palestiny, kde byl souzen a sťat sekyrou, proto také bývá s tímto nástrojem zobrazován.

nástrojem zobrazován.

Čadil

Příjmení odvozené od čadit, čoudit, kouřit - samozřejmě, že u komína. Začazené je něco, co je špinavé od sazí a kouře. Bůh ví, co první člověk, který si tohle příjmení vysloužil, vůbec vyváděl - možná že ucpal komín a vyudil tak celý dům.

Na závěr ještě počty nositelů v ČR: Martin – 160 513
Liška/Lišková – 4 922/5 221
Matěj – 8 764
Čadil/Čadilová – 159/196

MARY

Šikana na tábor nepatří!

Francouzské slovo, které se vyslovuje šikán, znamená malý spor, ze kterého se postupně stává dlouhodobé a kruté týrání.

*Nenápadné
začátky*

Obvykle to začíná například tím, že vám někdo před vašima očima sebere třeba pastelku. Řeknete si, že jedna pastelka nestojí za nepříjemnosti, a pustíte to z hlavy. Pokud

se to však neustále opakuje a navíc stoupá i cena ukradených věcí, stává se to problémem. Jestliže se pak přidá ještě násilí, je to klasický případ toho, co se označuje jako šikana. Oběti se většinou bojí následků, kdyby vše oznámily, a proto se lidé, kteří by tomu mohli učinit přítrž (třeba učitelé), o tom často ani nedozví.

Z toho, co je tu napsáno, jednoznačně vyplývá, že podstata šikany je v naprostém rozporu s křesťanskou morálkou, a tudíž ji musí každý křesťan odmítnout. V minulosti se nám na táboře tento problém občas vyskytl, ale jistě si pamatujete, že došlo k přísnému potrestání všech viníků, a letos budeme ještě přísnější. Pokud by se vám ale stalo, že by vás někdo šikanoval nebo jste něco takového viděli u někoho jiného, nebojte se to oznámit některému z vedoucích. V žádném případě se nejedná o nějaké bonzování nebo udavačství. Všichni pevně věříme, že letos k šikaně na táboře nedojde. Jsme přece rozumní lidé a nechceme, aby si o nás okolí myslelo, že si dokážeme jeho pozornost vynutit jen na úkor druhých, že?

*Oznámení
není
bonznutí*

-mak-

Moc se omlouvám za chyby v minulé osmisměrce. Mělo vyjít **hrabáč kapský**, takže Vám určitě přebývalo **Ř** ze slova zvířata a nenašli jste **Iva** – kvůli posunutí slova husa. Doufám, že tentokrát to bude bez chyb.

*Každý z Vás už asi slyšel něco o Bludném Holanďanovi, a pokud se Vám podaří křížovku vyluštit, zjistíte jméno slavného německého hudebního skladatele, kterého toto téma silně inspirovalo. Bludný Holanďan (anglicky Flying Dutchman, německy Fliegender Holländer) je přízrak moří v podobě plachetnice, která bloudí oceánem a přináší neštěstí lodím, které potká. Podle legendy se stal Bludným Holanďanem nizozemský bezbožný kapitán **van Straaten**, jinak vynikající mořeplavec. Rouhal se Bohu a vyplouval na moře v pátek, což bylo podle tehdejších námořnických pověr neblahým skutkem. Na cestě do Indie mu bránil v plavbě vytrvalý silný protivítr poblíž Kapského Města. Holanďan se prý zapřísáhl, že bude křížovat na moři tak dlouho, až Mys dobré naděje obepluje, i kdyby to mělo trvat do soudného dne. Kletba se obrátila proti němu a jeho loď i s posádkou se ztratila v širavách oceánu; je odsouzen plavit se navěky někde pod jihoafrickým pobřežím. Kterákoli loď Bludného Holanďana potká, je předurčena k záhubě. Námět byl mnohokrát zpracován v evropské literatuře. Největší popularitu mu získala opera od **-tajenka-** z roku 1841.*

Doplňovačka:

	2		4		6		8		10		12		14	
1		3		5		7		9		11		13		15

1) sídlo starosty	9) dobrodružný film z Divokého západu
2) zvíře s dlouhým krkem	10) podlaha lodě
3) střed města	11) důstojnická hodnost
4) plot kolem dobytka	12) tropické ovoce
5) silná reakce na pyl	13) sýr s dírami
6) vojsko	14) typický díl helikoptéry
7) opak dospělosti	15) hromadný dopravní prostředek
8) štěstí, veselost	

ZABAVA

Osmisměrka:

V osmisměrce je skryt odborný název (10 písmen) pro ozdobné zakončení antických lodí v podobě hlavy zvířat, např. lva, koně, labuti, draka atd. Tyto „hlavy“ prý měly ochraňovat loď.

K	U	R	S	P	O	N	O	R	M	L	A	L
A	O	K	K	I	Ď	P	I	R	Á	T	R	Ý
P	R	R	O	K	Í	R	O	R	R	A	T	K
I	N	Á	M	O	Ř	N	I	C	T	V	Í	R
T	Í	H	P	I	P	M	M	CH	E	B	V	Č
Á	M	N	A	T	D	O	A	B	Á	Á	L	E
N	O	O	S	A	Ř	L	R	R	I	U	N	V
O	K	O	Š	E	P	O	O	T	N	N	Y	O
P	U	R	T	A	N	K	E	R	A	D	A	R

ADMIRÁL, BRT (=brutto registrovaná tuna), ČLUN, KAPITÁN, KOMÍN, KOMPAS, KORÁB, KORMIDLO, KOŠ, KURS, KÝL, MOLO, MOŘE, OCEÁN, PÁRA, PIK, PIRÁT, PLACHTA, PONOR, PŘÍĎ, RADAR, RÁHNO, RON, TANKER, TRÁM, TRUP, VÍR, VÍTR, VLNY, VOR

Slavné citáty:

Lže, jako když tiskne.Gutenberg
 Nenechat se doběhnout.Zátopek
 Kostky jsou vrženy.Rubik
 Nemá to cenu.Nobel
 Nejen chleben živ jest člověk.Jan Becher
 Nemá to jiskru.Diesel
 To je tvrdý oříšek.Popelka

Tajenky z čísla 3/2004:

křížovka: Zpívání v dešti
 osmisměrka: hrabáč kapský

ZABAVA**Vtipy:**

Cizinec je poprvé v Praze a ještě se nedokáže zorientovat. Musí se proto zeptat na cestu.

„Dobrý den, víte prosím, kde je Staroměstské náměstí?“

„Ano.“

Blondýnka jede autem a zastaví ji policajt: „Váš řidičák, prosím.“ Blondýnka na něj chvíli nechápavě kouká. „Je to taková kartička a je na ní Vaše fotka,“ snaží se jí pomoci policajt.

Blondýnka se začne přehrabovat v kabelce, po chvíli vyndá zrcátko a podá mu jej. Ten se na něj podívá, vrací ho zpátky a povídá: „To jste měla říct hned, že jste taky od policie, jed'te!“

„Vojáci, teď se budete plazit po rovné zemi,“ velí nastoupené jednotce kapitán.

„Země je kulatá!“ ozve se z jednotky.

„Kdo to řekl?“

„Koperník!“ odpovídá hlas.

„Koperník, pět kroků dopředu!“

Cestovatelé se prodírají africkým pralesem. Zdáлки slyší dunění bubnů. Když se po zvuku dostanou k vesnici, vidí domorodce, jak zuřivě bije do tamtamu.

„Co se děje?“ ptá se vedoucí výpravy.

„Není voda,“ odpoví bubeník.

„Přivoláváte tedy déšť?“

„Ne, instalatéra ze sousední vesnice, aby přišel spravit vodovod.“

Paní Hlaváčková vyčítá manželovi:

„Máš plnou hlavu fotbalu a gólů, ale datum naší svatby si nepamatuješ!“

„Jak to, že ne? Bylo tehdy, když Německo vyhrálo nad Belgií 2:1!“

Paní Kapustová si koupila los a říká manželovi:

„Když vyhraji, koupím si klobouk.“

„A když nevyhraješ?“

„Tak mi ho koupíš ty!“

MARY